

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/46/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717200178
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2717200178.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Matúša Staríčka, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. B. XXXX/X, B., zastúpená ustanoveným opatrovníkom C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. B. XXXX/X, B., o zaplatenie sumy 2.257,43 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 4. mája 2021, č.k. 3Csp/7/2017-142, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. v zamietajúcej časti o zaplatenie istiny v sume 267,36 eur, úrokov 46,59 eur a úroku z omeškania 5% ročne z istiny 267,36 eur od 24.12.2016 do zaplatenia a z úrokov 46,59 eur od 24.12.2016 do zaplatenia potvrdzuje a vo zvyšnej zamietajúcej časti o zaplatenie úroku z omeškania 3,76 eur a úroku z omeškania 5% ročne z istiny 1.990,07 eur od zosplatenia /24.12.2016/ do 22.1.2018 ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.990,07 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 23.01.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76,30% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (výrok III.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 06.01.2017 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu nesplatenú istinu 2.257,43 eur, úrok v sume 46,59 eur, úroky z omeškania 3,76 eur, úrok z omeškania 5% ročne z nezaplatennej istiny 2.257,43 eur od 24.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 5% ročne z nesplatených úrokov 46,59 eur od 24.12.2016 do zaplatenia, a trovy konania, a to z dôvodu, že so žalovanou uzatvorili úverovú zmluvu dňa 21.12.2015, na základe ktorej žalovanej žalobca poskytol finančné prostriedky v sume 3.300 eur. Žalovaná prestala uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, preto žalobca na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 23.12.2016. Žalovaná celkom uhradila sumu 1.210,93 eur v splátkach, z ktorej sumy bola na zaplatenie istiny započítaná suma 1.042,57 eur a na úrok suma 168,36 eur. Čerpanie úveru bolo dňa 21.12.2015 v sume 99 eur ako poplatok za poskytnutie úveru, v sume 2.639,67 eur ako splatenie úveru v D. E. a v sume 561,33 eur na účet klienta. Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila. Súd mal preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Skalica, č.k. 7Ps/11/2018-88 zo dňa 27.08.2019, právoplatným dňa 21.11.2019, bola žalovaná obmedzená na spôsobilosti na právne úkony, okrem iného v komunikácii so štátnymi orgánmi, v komunikácii s orgánmi verejnej správy a územnej samosprávy, preberaní pošty. Súd žalovanej ustanovil opatrovníka, ktorý ju zastupuje a spravuje jej záležitosti pri právnych úkonoch, v ktorých bola spôsobilosť žalovanej obmedzená. Opatrovník žalovanej poukázal na duševnú

poruchu, ktorou trpí žalovaná viac ako 24 rokov. Napriek jej psychickej poruche jej boli poskytované úvery. Poskytnuté úvery nebola schopná splácať, navrhol vykonať dokazovanie inými súdnymi spormi, v ktorých postupoval totožny žalobca a žalobu vzal späť z dôvodu duševnej poruchy u žalovanej. Súd prvej inštanacie na prejednanie veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie výsluchom opatrovníka žalovanej a listinnými dôkazmi a zistil, že podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.12.2015 žalobca ako banka poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 3.300 eur za účelom refinancovania iných úverov, poplatkov za poskytnutie úveru 99 eur jednorazovo, termín splatnosti najneskôr do 20.01.2016, výška anuitnej splátky 149,36 eur, mesačne počet splátok 24, splatnosť úveru dva roky od splatnosti prvej anuitnej splátky, najneskôr 22.01.2018, výška RPMN 11,61%, priemerná RPMN 18,09%, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 3.683,64 eur, odplata 10,9%, úrok z omeškania 5% ročne a poplatky. Výzvou zo dňa 20.10.2016 nazvanou „Opakované upozornenie“ žalobca vyzval žalovanú k zaplateniu omeškaných splátok úveru v sume 154,49 eur, zmluvnú pokutu 15 eur, najneskôr do 25.10.2016, s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní právo vyplývajúce z § 565 OZ a požiada o zaplatenie celej svojej pohľadávky. Výzvou zo dňa 23.12.2016 žalobca oznámil rozhodnutie o predčasnej splatnosti úveru vo výške 2.367,78 eur s príslušenstvom a zaplatenie do 02.01.2017. Ku dňu 21.11.2016 bola v splátkach zaplatená celkovo suma 1.210,93 eur. Právne súd prvej inštanacie vec posúdil podľa § 7 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa § 52, § 53 ods. 9, § 565 OZ. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere. Keďže sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, musí táto obsahovať obligatórne náležitosti v zmysle uvedených ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca poskytol žalovanej úver s dohodnutými podmienkami. Medzi obligatórne náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. g) patrí uvedenie celkovej výšky a konkrétnej meny spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Celková výška úveru je vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Celkové náklady sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom a ktoré sú veriteľovi známe. Tieto sú vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru (RPMN). Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Z uvedeného vyplýva, že celková výška úveru nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmena za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetu úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a iné poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. RPMN sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ a vypočíta sa na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe č. 1 časti 1 smernice. Informácia spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca má podstatný význam. Táto informácia prispieva k transparentnosti trhu v rozsahu, v akom spotrebiteľovi umožňuje porovnať ponuky úveru a umožňuje mu tiež posúdiť rozsah jeho záväzku. Údaj o úvere poskytnutej výške 3.300 eur nespĺňa požiadavku podľa § 9 ods. 2 písm. g). Žalovaná čerpala podľa predložených listinných dôkazov sumu 2.639,67 eur ako konsolidáciu na splatenie predchádzajúcich úverov a sumu 561,33 eur na svoj účet, teda spolu 3.201 eur. Žalobca tak nesprávne zahrnul do sumy poplatkov 99 eur za poskytnutie úveru do celkovej výšky úveru, čo viedlo k podhodnoteniu RPMN. Pri skutočne poskytnutom úvere 3.201 eur pri dohodnutých mesačných splátkach predstavovala RPMN výšku 14,82% oproti nesprávne uvedenej výške 11,61%. Súd nespochybňuje poplatok za poskytnutie úveru ako dohodnutú odplatu, ale tento nemôže byť zahrnutý do výšky poskytnutého úveru, pretože v takejto výške skutočne poskytnutý úver nebol. Predstavoval sumu zahrnutú do úveru, ktorý sa mal splácať, ale túto sumu si hneď pri poskytnutí úveru odpočítal a teda bola splatená. Žalobca v zmluve o spotrebiteľskom úvere nesprávne uviedol výšku RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa. Neuvedenie tejto náležitosti má za následok, že súd považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Ďalším dôvodom považovať úver za bezúročný a bez poplatkov bola skutočnosť porušenia povinnosti veriteľom podľa § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy obozretne, ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov a s odbornou starostlivosťou, vynaloženie ktorej je veriteľ povinný hodnoverne preukázať. Zo zmluvy o úvere nevyplýva, či žalovaná bola zamestnaná, v akom pracovnom pomere, aký mala príjem, aké zrážky, náklady domácnosti. Žalobca nepreukázal akúkoľvek aktivitu za účelom zistenia platobnej schopnosti žalovanej. Zo zmluvy vyplýva, že úver bol poskytnutý ako niekoľký v poradí, keď účelom úveru bolo refinancovanie iných úveroch a žalovanej bola vyplatená z poskytnutého úveru len suma 561,33 eur. Žalobca pri poskytnutí spotrebiteľského úveru

nepostupoval s dostatočnou odbornou starostlivosťou, čím hrubo porušil povinnosti, najmä preukázania schopnosti žalovanej splácať úver, pre ktoré porušenie nemohol platne predčasne zosplatiť úver a tento je navyše aj bez úrokov a bez poplatkov. Súd mal tak za to, že žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 3.201 eur ako bezúročný a bez poplatkov, a preto bola povinná žalovaná v tejto výške úver žalobcovi splatiť. Na splatenie úveru zaplatila v splátkach sumu 1.210,93 eur, súd preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť zvyšok nesplatenej istiny úveru v sume 1.990,07 eur. Pokiaľ sa týka úrokov z omeškania, tak žalobca sa týchto domáhal z nesplatennej istiny od 24.12.2016, teda od zosplatenia do zaplatenia. Výzvou zo dňa 20.10.2016 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie omeškaných splátok v sume 154,49 eur s upozornením na možnosť zosplatenia. Zosplatenie úveru nebolo dohodnuté v podmienkach úverovej zmluvy, ale len zakotvené v obchodných podmienkach ako predčasná splatnosť. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že výzva na zaplatenie omeškanej splátky s upozornením na zosplatenie bola žalovanej doručená alebo aspoň daná na poštovú prepravu. Následne potom žalobca nepreukázal uplynutie lehoty nie kratšej ako pätnásť dní na uplatnenie svojho práva vo výzve na predčasné splatenie úveru. Pri vyhodnotení, že žalobca nepostupoval s dostatočnou odbornou starostlivosťou, nemohol žalobca úver platne predčasne zosplatiť. Predčasné zosplatenie bolo neplatným právnym úkonom, súd takto nemal preukázané omeškanie žalovanej v zmysle návrhu žalobcu, a preto priznal zákonný úrok z omeškania vo výške stanovenej vykonávacím predpisom dňom nasledujúcim po dohodnutej splatnosti úveru 22.01.2018. Vo zvyšku súd žalobu na zaplatenie istiny úveru, úroku, úroku z omeškania, zamietol. Vzhľadom na námietku opatrovníka žalovanej sa súd vysporiadal s otázkou spôsobilosti žalovanej na právne úkony, zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá dňa 21.02.2015, žalovaná bola obmedzená v spôsobilosti na právne úkony rozhodnutím súdu až v roku 2019. Súd nemal bezpečne preukázané, že nebola v roku 2015 spôsobilá na vykonanie právneho úkonu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP, keď vychádzal z pomeru úspechu, keď žalobca mal úspech vo výške 88,15%, žalovaná vo výške 11,84%, čo predstavuje čistý úspech žalobcu vo výške 76,30%, preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 76,30%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie jeho zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania, podal v zákonom určenej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že s argumentami súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení rozsudku sa nestotožňuje. Má za to, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. K celkovej výške spotrebiteľského úveru a k započítaniu poplatku za poskytnutie úveru, poukázal na bod 1.1 zmluvy o úvere a bod 3.5 obchodných podmienok a bod 2.2 zmluvy o úvere. Žalovanej dňa 21.12.2015 bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 3.300 eur, čo vyplýva aj z prehľadu pohybov na úverovom účte klienta. Je nepopierateľné, že žalovanej bola daná k dispozícii suma v celkovej výške 3.300 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovanej bola daná do reálnej dispozície suma vo výške 3.300 eur, žalobca nevidí inú možnosť, ako mal uviesť celkovú výšku úveru v zmluve o úvere, pretože aj keby sa tento poplatok nemohol uhradiť pri prevode finančných prostriedkov z úverového účtu na inkasný účet, tak klientovi stále mohla byť táto suma daná do jeho sféry dispozície. Žalobca je banka, teda subjekt, ktorý je prísne regulovaný a kontrolovaný zo strany NBS a úverové transakcie má riadne zaúčtované. V rozhodnutí Súdneho dvora EÚ C-377/2014, na ktoré odkazuje súd, bola riešená úplne diametrálne odlišná situácia. V predmetnom prípade išlo o situáciu, kedy spotrebiteľovi neboli do sféry jeho dispozície poskytnuté žiadne finančné prostriedky zo strany nebankového subjektu. Dané rozhodnutie nemožno aplikovať na tento prípad. Žalobca má za to, že zákonodarca jednoznačne uviedol, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov len v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje určitú náležitosť, v tomto prípade však zmluva daný údaj obsahuje. Súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo dospel k záveru, že ak by aj tento údaj bol nesprávny, s čím sa však nestotožňuje, tak prečo nesprávny údaj má rovnaké dôsledky ako keby tam vôbec nebol uvedený. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17CoCsp/55/2020. Keďže neobstojí predmisa ohľadom nesprávne uvedenej celkovej výšky úveru, neobstojí ani námietka ohľadom nesprávnosti výpočtu RPMN. Hodnota RPMN bola vypočítaná správne a v súlade so zákonom. K splneniu povinnosti konať s odbornou starostlivosťou odvolateľ uvádza, že v danom prípade sa úver poskytoval za účelom konsolidácie staršieho úveru u žalobcu, pri posudzovaní bonity žalovanej banka zobrala do úvahy nasledujúce zdroje informácií, a to údaje zo spoločného registra bankových informácií, údaje poskytnuté samotnou žalovanou v žiadosti o poskytnutie úveru a report zo Sociálnej poisťovne, z ktorého bolo zrejme, že žalovaná síce zamestnaná nebola, no bola poberateľkou invalidného dôchodku, a keďže išlo

o konsolidáciu úveru poskytnutého u žalobcu na základe toho, že žalovaná nemala na staršom úvere omeškané platby, stačil žalobcovi aj vedľajší pravidelný mesačný príjem vo forme invalidného dôchodku. Banka má za to, že povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 splnila. Vzhľadom na poukazované skúmanie bonity žalovanej pred poskytnutím úveru žalobca poukázal na to, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný a mal pochybnosti, či žalobca pri poskytovaní úveru konal s odbornou starostlivosťou tak, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Tu súd poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, napríklad Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 10Co/74/2018, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Co/174/2018, Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 8Co/87/2019. K preukázaniu doručenia uviedol, že do prílohy k odvolaniu predkladá prehľad z interného programu ako postupne kontaktoval žalovanú, z prehľadu taktiež vyplýva, že jej bolo odoslané opakované upozornenie dňa 20.10.2016. Žalobca taktiež poukazuje na to, že žalovaná doručenie písomnosti nerozporovala a nepopierala, a preto mal súd považovať doručenie opakovaného upozornenia pred zosplatnením úveru za nesporné.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie istiny a úroku do zosplatnenia vecne správny a v časti zaplatenia úroku z omeškania nie sú dôvody pre jeho potvrdenie ani zmenu.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 3Csp/7/2017 je určenie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi istinu 2.257,43 eur, úrok 46,59 eur, úrok z omeškania 3,76 eur, úrok z omeškania 5% ročne z istiny 2.257,43 eur od 24.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 46,59 eur od 24.12.2016 do zaplatenia a trovy konania a to titulom nedoplatku zo zmluvy o úvere č. 272575 uzavretej medzi stranami sporu dňa 21.12.2015.

5. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu vo zvyšnej časti (zaplatenie istiny v sume 267,36 eur, zaplatenie zmluvných úrokov 46,59 eur, zaplatenie úroku z omeškania 3,76 eur a úroku z omeškania z nezaplatennej istiny 2.257,43 eur od 24.12.2016 do 22.1.2018 a z istiny 267,36 eur od 23.1.2018 do zaplatenia a úroku z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov 46,59 eur od 24.12.2016 do zaplatenia) zamietol a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania.

6. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdenie, či sa úver posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov vzhľadom na nesprávne uvedený údaj o RPMN a s poukazom na uplatnenú odvoláciu argumentáciu žalobcu posúdiť, či nesprávnym procesným postupom znemožnil strane súd prvej inštancie, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie bezpoplatkovosti a bezúrokovosti úveru z dôvodu nesprávneho uvedenia RPMN, v celom rozsahu zdieľa tieto právne závery vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné a správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v preskúmvanej časti. Odvolací súd tu nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových či právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v časti zamietnutia časti istiny vo výške 267,36 eur a zmluvného úroku 46,59 eur dopĺňa nasledovné: odvolací súd má takisto za to, že zmluva neobsahovala údaj o celkovej výške úveru v súlade s citovaným § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalovanej bol poskytnutý úver podľa zmluvy o úvere vo výške 3.300 eur. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že žalobca si v deň poskytnutia úveru strhol poplatok za poskytnutie úveru vo výške 99 eur. Takže takéto konanie žalobcu možno hodnotiť ako v rozpore s § 3 ods. 1 OZ a je možné konštatovať, že pokiaľ žalobca pripísal na účet žalovanej sumu 3.300 eur, avšak hneď si strhol poplatok, nebol poskytnutý úver v takej výške, ako bolo dohodnuté v zmluve o úvere, nakoľko do dispozície žalovanej sa tak dostala len suma 3.201 eur. Odvolací súd nespochybňuje

právny nárok žalobcu na poplatok za poskytnutie úveru, ani jeho výšku a teda primeranosť, avšak pokiaľ z úveru 3.300 eur je odpočítaný poplatok 99 eur, reálne bol poskytnutý úver iba v sume 3.201 eur. Za týchto okolností potom nie je možné tvrdiť splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, keď reálne úver nezodpovedá dohodnutej výške. Pod pojmom celková výška úveru nemožno rozumieť sumu dohodnutú ako sumu úveru alebo úverový limit v zmluve o úvere, ale sumu, ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii na ten účel, na ktorý sa zmluva uzatvára. Skutočnosť, že spotrebiteľovi, resp. žalovanej bola reálne daná k dispozícii len táto nižšia suma 3.201 eur, sa však v zmluve v prerokovanej veci nikde neuvádza. Neuvedenie tohto údaju však podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Následne potom sú dôvodné pochybnosti aj o výške RPMN v zmluve, keďže celková výška úveru má vplyv i na výšku RPMN. Pokiaľ do výpočtu RPMN bol nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej bola zahrnutá aj suma, ktorú si žalobca od žalovanej ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN, hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky je potom nesprávne určená. Tieto skutočnosti potom spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a to v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ. Žalovaná na splatenie úveru zaplatila v splátkach sumu 1.210,93 eur, preto súd správne uložil žalovanej povinnosť zaplatiť zvyšok nesplatenej istiny úveru v sume 1.990,07 eur a v časti istiny o zaplatenie 267,36 eur žalobu zamietol. A takisto správne, keďže sa úver považuje za bezúročný, zamietol žalobu aj v časti o zaplatenie zmluvných úrokov do zosplatenia v sume 46,59 eur.

7. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a to v časti o zaplatenie istiny v sume 267,36 eur, úroku v sume 46,59 eur, a úroku z omeškania 5% ročne z istiny 267,36 eur od 24.12.2016 do zaplatenia a úroku z omeškania 5% zo sumy 46,59 eur od 24.12.2016 do zaplatenia ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Pokiaľ sa týka posudzovania odbornej starostlivosti, tak vzhľadom na uvedené skutočnosti vyššie / absencia zákonnej náležitosti zmluvy o úvere/, táto nemá dopad na posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkového. Posudzovanie odbornej starostlivosti má však význam pre rozhodnutie v časti zaplatenia úroku z omeškania z priznanej istiny od zosplatenia do konečnej splatnosti úveru dohodnutej v zmluve a to v zmysle § 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ sa týka predčasného zosplatenia úveru, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nebolo preukázané, že by žalobca doručil žalovanej výzvu s upozornením na zosplatenie, s ktorým záverom sa odvolací súd nestotožnil. Žalobca predložil výzvu z 20.10.2016, kde žalovanú upozorňoval na uplatnenie práva na zosplatenie, v prípade ak neuhradí nedoplatok, ďalej výzvu z 23.12.2016 o tom, že úver predčasne zosplatinil. Výzvy sú uvedené vo výpise z interného programu žalobcu a pri výzve z 23.12.2016 je pripojená aj doručka s podpisom žalovanej. Keďže žalovaná doručenie výziev nerozporovala a nepoprela, treba doručenie považovať za nesporné.

9. Spornou otázkou pri posúdení úrokov z omeškania od zosplatenia tak zostáva posúdenie odbornej starostlivosti, nakoľko v prípade, ak nekonal žalobca s odbornou starostlivosťou, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a v takom prípade by sa žalovaná nemohla dostať do omeškania od predčasného zosplatenia úveru. Súd prvej inštancie považoval konanie žalobcu s odbornou starostlivosťou za nepreukázané. Odvolací súd však má za to, že súd prvej inštancie sa tu dopustil procesného pochybenia. Spravodlivým prejednaním veci je také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Odvolací súd bol názoru, že súd prvej inštancie svojím postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pochybenie súdu spočíva v tom, že žalobu čiastočne zamietol, hoci žalobca nemal žiadnu vedomosť, že by niektoré skutkové tvrdenia, najmä postup žalobcu pri poskytovaní úveru s odbornou starostlivosťou boli medzi stranami sporné, pretože žalovaná toto na pojednávaní nerozporovala, súd svoj názor v konaní ohľadne postupu s odbornou starostlivosťou pred vydaním rozhodnutia neprezentoval, ani v rámci prípadného predbežného prejednanja sporu, ani na pojednávaní. V zápisnici o pojednávaní je uvedené, že sudkyňa určila, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a nevykoná, avšak na tomto pojednávaní neuviedla, okrem toho, že je nesporné, že bola zmluva o úvere uzavretá a peňažné prostriedky boli poskytnuté, žiadnu inú nespornú skutočnosť, ako to vyplýva

zo zvukového záznamu. Takže žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nemal žiadnu možnosť poznať názor súdu a prípadné jeho pochybnosti ohľadom jeho postupu pri poskytovaní úveru s odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho nemohol účinne realizovať procesné práva, ktoré mu podľa zákona prislúchajú. Nemal možnosť ani žiadny dôvod, prípadné súvislosti súdu vysvetliť, ani dôvod produkovať dôkazy na podporu svojich tvrdení, ktoré nepovažoval za sporné a preto rozhodnutie súdu o čiastočnom zamietnutí jeho žaloby pre absenciu jeho konania s odbornou starostlivosťou môže byť z tohto dôvodu pre neho prekvapivé.

10. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ohľadne zaplataenia úroku z omeškania podľa § 389 ods. 1 písm. b) zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a to v časti úroku z omeškania do zosplatnenia v sume 3,76 eur z dôvodu, že súd prvej inštancie toto zamietnutie žiadnym spôsobom neodôvodnil, vôbec sa v odvolaní týmto nezaoberal, takže nie je zrejmé, z akého dôvodu v tejto časti úrok z omeškania zamietol a preto je rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné a v časti úroku z omeškania z priznanej istiny od zosplatnenia /24.12.2016/ do konečnej splatnosti úverovej zmluvy /22.1.2018/ z dôvodu procesného pochybenia súdu prvej inštancie. Po vrátení veci súd prvej inštancie bude postupovať v zmysle zákona, teda v prípade, že skutkové tvrdenia bude považovať za sporné, musí s týmto oboznámiť strany, dať priestor stranám na to, aby podľa toho predniesli prostriedky procesného útoku a obrany, následne takto uplatnené prostriedky posúdi, vykoná prípadne ďalšie navrhnuté dôkazy, tieto vyhodnotí v zmysle § 191 CSP a vo veci opätovne rozhodne. Svoje závery v novom rozhodnutí odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP a zároveň rozhodne o trovách prvoinštančného i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

11. Uvedené rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).